

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 63/22	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 11 stycznia 2022 r., sygn. akt III Ko 100/21.			
1.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			

# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
1.3. Granice zaskarżenia			
1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
1.5. Ustalenie faktów				
1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
1.6. Ocena dowodów				
1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				

Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
<p>1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
<p>3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>			
Lp.	Zarzut		
3.1.	naruszenie art. 7 k.p.k. poprzez dokonanie oceny zebranych dowodów z naruszeniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego przez wyciągnięcie z tychże dowodów nietrafnych wniosków co do	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	

należnej
wnioskodawcy:

- wysokości kwoty
zadośćuczynienia
poprzez uznanie, że
kwota na poziomie
60.000 zł
będzie adekwatną,
podczas gdy
prawidłowa analiza
okoliczności sprawy
i zgromadzonego
materiału
dowodowego
prowadzi do
wniosku, że
zasądzona kwota w
realiach niniejszej
sprawy jawi się
jako symboliczna, a
nie reprezentująca
ekonomicznie
odczuwalnej
wartości za 6
miesiące i 13
dni niewątpliwie
niesłusznego
tymczasowego
aresztowania w tak
poważnej sprawie,
wobec osoby nigdy
wcześniej
niekaranej,
niezatrzymywanej,
prowadzącej
ustabilizowany tryb
życia, planującej
dzieci, mającej
pracę,

- wysokości kwoty
odszkodowania z
tytułu
utrąty dochodów
uzyskiwanych przez
wnioskodawcę, a
utraconych w skutek
tymczasowego

	<p>aresztowania poprzez oddalenie wniosku o zasądzenie odszkodowania w całości, uzasadniane uznaniem, że nie wykazano przekonująco, by wnioskodawca faktycznie miał możliwość wykonywania konkretnej pracy, podczas gdy prawidłowa analiza okoliczności sprawy i materiału dowodowego, w tym zeznań wnioskodawcy oraz świadka prowadzi do wniosku, iż istnieje bezpośredni związek przyczynowo skutkowy pomiędzy faktem niewątpliwie niesłusznego tymczasowego aresztowania, a utratą dochodów spowodowaną prowadzonym postępowaniem i stosowaniem niewątpliwie niesłusznego aresztowania, wobec osoby która sama stawiała się na wyznaczone czynności, składała obszerne wyjaśnienia, odpowiadała na pytania.</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za</p>				

zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>Dokonując instancyjnej kontroli zaskarżonego wyroku, na wstępie należy przypomnieć, że została ona wywołana wyłącznie apelacją wywiedzioną przez pełnomocnika N. N., a to, uwzględniając treść art. 434 § 1 kpk oznacza, że czynienie w postępowaniu odwoławczym jakichkolwiek niekorzystnych dla wnioskodawcy ustaleń i ocen, było i jest niedopuszczalne. W tej sytuacji jedynie dla porządku wskazać wypada, że w utrwalonym i jednolitym orzecnictwie sądów powszechnych oraz Sądu Najwyższego, w którym to swego rodzaju osnowę stanowi uchwała Sądu Najwyższego z dnia 15 września 1999 r., I KZP 27/99, OSNKW 1999/11-12/72, ukształtował się pogląd, że oceny słuszności tymczasowego aresztowania, na gruncie przepisu art. 552 § 4 k.p.k.,</p>		

należy dokonywać przede wszystkim z punktu widzenia ostatecznego rozstrzygnięcia w sprawie. Niemniej jednak, jak wynika to z uzasadnienia wspomnianej uchwały, na ocenę słuszności tymczasowego aresztowania, poza treścią finalnego rozstrzygnięcia, mogą mieć także wpływ inne okoliczności i to nie jakiegokolwiek, lecz konkretnie wskazane przez Sąd Najwyższy. Ściślej rzecz ujmując, chodzi o trzy sytuacje przedstawione w części motywacyjnej uchwały, z których jedna, urzeczywistnia się „(...) w wypadku stosowania tymczasowego aresztowania na podstawie art. 259 § 4 k.p.k., gdy oskarżony (podejrzany) ukrywał się lub uporczywie nie stawiał się na wezwania, nie można przyjąć niewątpliwej niesłuszności tymczasowego aresztowania, gdyż wówczas nie mamy do czynienia z obrazą przepisów

rozdziału 28 k.p.k. Jest to bowiem sytuacja, gdy organ państwa (sąd), w sposób jedynie skuteczny, przez zastosowanie tymczasowego aresztowania, realizował swój ustawowy obowiązek (art. 2 k.p.k.), a oskarżony (podejrzany) o popełnienie przestępstwa, będąc do tego zobowiązany ustawowo (art. 75 § 1 k.p.k.), nie stawiał się na wezwania sądu. Kolizja dwóch dóbr (skutecznego funkcjonowania wymiaru sprawiedliwości i wolności oskarżonego) rozstrzygnięta została przez ustawodawcę właśnie w unormowaniu art. 259 § 4 k.p.k. Takie tymczasowe aresztowanie nie tylko nie jest niewątpliwie niesłuszne, czy niesłuszne, lecz uznać je trzeba po prostu za słuszne, jako zgodne z prawem.”

Przytaczając ten pogląd, należy jednocześnie zauważyć, a wynika to z uzasadnień postanowień

Sądów, które procedowały w kwestii zastosowania wobec wnioskodawcy tymczasowego aresztowania (postanowienia: Sądu Rejonowego Szczecin - Centrum w Szczecinie z dnia 27 kwietnia 2017 r., sygn. akt V Kp 458/17 - k.113-114, Sądu Rejonowego Szczecin - Centrum w Szczecinie z dnia 29 czerwca 2016 r., sygn. akt V Kp 655/16 - k.116, Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 2 sierpnia 2016 r., sygn. akt III Kop 127/16 - k.143), że poza grożącą mu surową karą pozbawienia wolności, okolicznością, która decydowała o zastosowaniu wobec N. N. wyżej wymienionego środka zapobiegawczego było to, że ukrywał się on poza granicami kraju. Te, zaprezentowane spostrzeżenia, ze wskazanego wcześniej powodu, rzecz jasna nie mogły być przedmiotem rozważań Sądu odwoławczego i co równie oczywiste, nie mogły mieć i

nie miały wpływu na treść rozstrzygnięcia podjętego przez Sąd Apelacyjny. Dlatego też, jak wskazano to na wstępie, posiadają one jedynie charakter porządkowy.

Natomiast ustosunkowując się do zarzutów wyspecyfikowanych w apelacji, na kanwie tego, który dotyczy przyznanej wnioskodawcy kwoty zadośćuczynienia, w pierwszej kolejności należy zwrócić uwagę, że argumenty przytoczone na poparcie owego zarzutu są częściowo dychotomiczne. Dla obrazowania takiego ich charakteru trzeba zauważyć, że autor apelacji, chcąc przekonać, że kwota zadośćuczynienia nie jest odpowiednia, z jednej strony porównuje ją do kwot ustalonych w innych sprawach oraz odwołuje się do prawa niemieckiego przewidującego swego rodzaju ryczałt za każdy dzień pozbawienia wolności. Natomiast

z drugiej strony, skarżący stwierdza, że „w Polsce należy brać pod uwagę okoliczności konkretnej sprawy (...)” (strona 3 apelacji), co oczywiście jest trafną konstatacją, aczkolwiek pozostającą w sprzeczności do twierdzenia, że o wysokości kwoty zadośćuczynienia przyznanego wnioskodawcy powinny decydować rozstrzygnięcia zapadłe w innych tego rodzaju sprawach, jak sprawa niniejsza, czy też zasady ustalania zadośćuczynienia obowiązujące w niemieckim porządku prawnym. Nawiązując zaś do uwarunkowań, które to determinowały wysokość kwoty zadośćuczynienia zasądzonego na rzecz N. N., wypada zauważyć, że w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku Sąd Okręgowy przedstawił je w sposób nad wyraz klarowny, a przy tym wyczerpujący, w związku z czym zbędnym jest ponowne ich przytaczanie.

Niemniej jednak koniecznym staje się przypomnienie, że do wspomnianych uwarunkowań, Sąd pierwszej instancji, jak najbardziej prawidłowo, zaliczył między innymi to, że pozbawienie wolności wnioskodawcy stanowiło dla niego przeżycie traumatyczne, a więc przeżycie o takim charakterze, które nawet po opuszczeniu jednostki penitencjarnej przez osobę niesłusznie pozbawioną wolności, może wywoływać i z reguły wywołuje w jej psychice, bardziej bądź mniej dotkliwe konsekwencje. W związku z tym, „problemy natury psychicznej polegające na trudnościach w zaklimatyzowaniu się na wolności, tworzeniu relacji z innymi osobami” (strona 3 apelacji), do których to odwołuje się autor apelacji, jakkolwiek nie zostały wprost wskazane w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku, to jednak nie sposób uznać je za okoliczność

pominiętą przez Sąd meriti. Z kolei twierdzenia skarżącego, na marginesie jedynie sugerujące, bo nie udowodnione, że wnioskodawca, z powodu medialnego charakteru sprawy, w której był oskarżony doznawał szykan i pozostawał w poczuciu ciągłego niebezpieczeństwa, a co utrudniało mu znalezienie pracy, w ogóle nie mają związku z przedmiotem niniejszej sprawy. Co prawda apelujący nie wskazuje, czy chodzi mu o szykany, których z przytoczonego powodu wnioskodawca miał doznawać w ogóle, czy też przebywając w izolacji, niemniej jednak, zważywszy na to, co ustalił Sąd orzekający, a czego skarżący nie kwestionuje, że takowych szykan i niebezpieczeństwa N. N. nie doznawał w trakcie tymczasowego aresztowania, należy przyjąć, że skarżącemu chodzi w ogólności o wspomniane konsekwencje. Czyniąc tę uwagę, należy więc powtórzyć, że nie

mają one związku z przedmiotem rozpoznawanej sprawy, jako że ten stanowią krzywdy, których N. N. doznał na skutek niesłusznego pozbawienia go wolności, a nie w następstwie wszczęcia i prowadzenia wobec niego postępowania karnego, które to pozostawało w medialnym zainteresowaniu. Natomiast w kategoriach nieporozumienia należy traktować supozycję apelującego, że realizacja przez prokuratora jego uprawnień procesowych, a mianowicie złożenie przez niego wniosku o zawieszenie postępowania prowadzonego w niniejszej sprawie, jest okolicznością, która spotęgowała krzywdy wywołane oczywiście niesłusznym tymczasowym aresztowaniem wnioskodawcy i w związku z tym musi być uwzględniona przy rekompensowaniu tych krzywd.

Podsumowując tę część rozważań

stwierdzić zatem należy, że Sąd meriti na właściwym poziomie ustalił kwotę zadośćuczynienia należnego N. N.. Kwota ta, zdaniem Sądu odwoławczego, w całej rozciągłości rekompensuje wszystkie krzywdy jakich doznał N. N. w związku z bezprawnym pozbawieniem go wolności, a jednocześnie nie jest ona ani nadmierna, ani zaniżona, w tym znaczeniu, że uwzględnia aktualne, ekonomiczne realia społeczeństwa polskiego.

Natomiast nawiązując do uwag skarżącego traktujących na temat odszkodowania, które w przekonaniu apelującego również jest należne wnioskodawcy, najpierw należy przypomnieć, że Sąd Okręgowy ustalił, iż w okresie poprzedzającym tymczasowe aresztowanie N. N., ten pracował dorywczo poza granicami kraju. W związku z tym, że ocena trafności tego ustalenia, w układzie

procesowym istniejącym na gruncie przedmiotowej sprawy nie jest możliwa, w konsekwencji należy przyjąć, że jest ono prawidłowe i że w istocie, przed zastosowaniem tymczasowego aresztowania N. N. pracował dorywczo za granicą. W takiej zaś sytuacji, powinnością wnioskodawcy bądź jego pełnomocnika było dowodowe wykazanie jakie to konkretnie prace wykonywał N. N., gdzie i w jakim wymiarze czasowym oraz jakie z tego tytułu osiągał dochody. Tymczasem, aktywność dowodowa pełnomocnika wnioskodawcy ograniczyła się w omawianym zakresie do złożenia wniosku o przeprowadzenie dowodu z zeznań partnerki wnioskodawcy M. K. (o nich w dalszej części uzasadnienia) oraz do złożenia wydruku informacji pochodzących z portalu internetowego (k.11-12), które to

obrazują ewolucję na przestrzeni lat, płacy minimalnej obowiązującej w niemieckim sektorze budowlanym. Na kanwie tych informacji wypada zaś zauważyć, że dotyczą one stawek godzinowych brutto, których wysokość zależy, po pierwsze, od grupy płac oraz od miejsca zatrudnienia (stare i nowe kraje związkowe). W tej sytuacji, chociażby dla skonkretyzowania tych informacji, czy też inaczej, dla możliwości odniesienia ich do sytuacji wnioskodawcy, koniecznym było wskazanie w jakim kraju związkowym pracował N. N., czy uzyskiwane przez niego wynagrodzenie miało charakter ryczałtowy, czy też godzinowy, do której grupy płac ono należało, a przede wszystkim jakie konkretnie prace wykonywał wymieniony. Tyle tylko, że tych bez wątpienia oczywistych danych, rzecz jasna oczywistych w świetle treści

wspomnianego wcześniej wydruku, ani wnioskodawca, ani jego pełnomocnik, na przestrzeni całego postępowania, w ogóle nie udostępnił. N. N. w zeznaniach zwerbalizowanych na rozprawie w dniu 15 czerwca 2021 r. (k.26-27) ograniczył się jedynie do następujących stwierdzeń:

„Ja roszczenie z pkt 2 wniosku o odszkodowanie opieram na tym, że osiągałem stałe dochody na poziomie tysiąca euro na terenie Niemiec. Przyjeliśmy dla roszczenia kurs 4,30 Euro z 2017 roku. To roszczenie opieram wyłącznie o wysokość dochodów, które uzyskiwałem na terenie Niemiec. To były moje średnie dochody uzyskiwane na terenie Niemiec.” „Ja przed aresztowaniem byłem zatrudniony na czarno w Niemczech przy pracach budowlanych.”

A zatem, pasywność dowodowa pełnomocnika N. N., a także lakoniczny

i ogólnikowy charakter wypowiedzi procesowych wnioskodawcy traktujących na temat omawianej w tym miejscu materii, nie tylko że pozwala, ale wręcz nakazuje podzielić stanowisko Sądu Okręgowego, iż N. N. nie wykazał dowodowo, że na skutek pobawienia go wolności utracił możliwość uzyskania z tytułu dorywczego zatrudnienia takich dochodów jakie zostały wskazane, zarówno w apelacji, jak i we wniosku, który zainicjował postępowanie w niniejszej sprawie. Przekonania o słuszności tej tezy nie zmieniają zaś zeznania M. K. (k.172-173). Te bowiem, w ogóle nie dostarczają tego rodzaju informacji, o których była mowa powyżej. Z początkowego fragmentu tych zeznań wynika jedynie tyle, że wnioskodawca pracował za granicą. (k.172). Natomiast dalsza część relacji M. K. (k.172verte) wskazuje, że „on (to jest N. N. - uwaga Sądu Apelacyjnego) dokładał się do

gospodarstwa sumą około tysiąca złotych miesięcznie. Było to raz trochę więcej raz trochę mniej.” Z kolei w ostatnim zdaniu swoich zeznań, M. K. zwerbalizowała taką oto wypowiedź:

„ja nie pamiętam dokładnie jakie mój partner osiągał wtedy dochody i z jakiego tytułu ale potwierdzam, że do gospodarstwa domowego dokładał się kwotą tysiąca złotych przeciętnie miesięcznie (11a, 72 verte).

A zatem, treść zeznań M. K. nie materializuje podstawy do sformułowania innego stanowiska, niż to, które zaprezentował Sąd Okręgowy, a mianowicie, że nie zostało dowodowo wykazane, iż w okresie oczywiście niesłusznego tymczasowego aresztowania wnioskodawcy uzyskalby on wynagrodzenie w łącznej kwocie 30.000 złotych. W tym miejscu niniejszych rozważań, oczywiście nie sposób nie zauważyć tego, na co zwraca uwagę autor apelacji, a

mianowicie, że zgodnie z treścią art. 322 kpc, jeżeli w sprawie, między innymi o naprawienie szkody, sąd uzna, że ścisłe udowodnienie wysokości żądania jest niemożliwe, nader utrudnione lub oczywiście niecelowe, może w wyroku zasądzić odpowiednią sumę według swej oceny opartej na rozważeniu wszystkich okoliczności sprawy. Rzecz jednak w tym, że możliwość skorzystania przez sąd z instytucji przewidzianej w cytowanym przepisie materializuje się jedynie wówczas, gdy w realiach konkretnej sprawy zostaną wyczerpane wszystkie możliwości dowodowe. Innymi słowy oznacza to więc, że „stosowanie art. 322 nie może być spowodowane bezczynnością strony, zajmującej w sprawie bierną dowodowo postawę i prowadzić tym samym do uchylenia się od spoczywającego na niej obowiązku przedstawienia dowodów” (vide: O.

M. P. [w:] M. Kuchnio, A. M., K. P., J. P., A. P., A. R., D. R., A. T., O. M. P., Kodeks postępowania cywilnego. Postępowanie procesowe. Komentarz aktualizowany, LEX/el. 2022, art. 322, teza 9). Tymczasem, jak zobrazowano to powyżej, taką właśnie, bierną dowodowo postawę prezentowali w toku postępowania pierwszoinstancyjnego, a i odwoławczego również, zarówno wnioskodawca, jak i jego pełnomocnik. W tej sytuacji, brak więc było podstaw do takiego postąpienia o jakim mowa w przepisie art. 322 kpc.

Konkludując stwierdzić zatem należy, że odzwierciedlona w zaskarżonym wyroku decyzja o oddaleniu wniosku w części zawierającej postulat zasądzenia na rzecz N. N. odszkodowania jest zasadna i jako taka zasługuje na pełną akceptację.

Wniosek

O zmianę zaskarżonego wyroku.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny		
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.			
Wniosek niezasadny z powodów zaprezentowanych powyżej.			
4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU			
4.1.			
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności			
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO			
1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji			
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy		
Rozstrzygnięcie w przedmiocie			

zasądzonego na rzecz wnioskodawcy zadośćuczynienia w kwocie 60.000 złotych oraz rozstrzygnięcie o oddaleniu wniosku w pozostałej części.	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
Wyrok został utrzymany w mocy z powodu uwarunkowań, które zostały przedstawione we wcześniejszej części uzasadnienia.	
1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany
Zwięźle o powodach zmiany	
1.9. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji	
1.1.7. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia	

5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
1.10. Inne rozstrzygnięcia			

zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia wyroku	Przytoczyć okoliczności	
II.	Zgodnie z treścią art. 554 § 4 kpk postępowanie przeprowadzone w niniejszej sprawie jest wolne od kosztów sądowych, w związku z czym ponosi je Skarb Państwa.	
7. PODPIS		
SSA Andrzej Wiśniewski SSA Piotr Brodniak SSA Andrzej Olszewski		

1.11. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	1	
Podmiot wnoszący apelację	Pełnomocnik N. N.	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo	Wysokość kwoty zadośćuczynienia oraz oddalenie wniosku w	

ustalenie, którego dotyczy apelacja	przedmiocie odszkodowania.		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli		

	mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
0.1.1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana